

ДЪДО КОЛЕДА

Нощта е тъмна. Вѣнѣ вие буря, пилѣе снѣга и блѣска по вратитѣ и прозорцитѣ.

Митко и неговата майка не спятъ. Наближава полунощъ, а тѣ стоятъ край угасналото огнище и мълчатъ. Тѣ чакатъ бащата на Митка. Утре е Коледа. Той трѣбваше да трѣгне отъ фабриката и за два часа да си дойде...

Тѣ слушаха бурята. Тѣхната мѣничка хижа стоеше самотна на края на единъ голѣмъ, многохиляденъ градъ. И бурята бѣсно се втурваше върху тази малка и бедна хижа и, сякашъ, искаше да я отнесе.

Майката бѣше тревожна и неспокойна и все ставаше да поглежда презъ единственото малко прозорче, на което едната половина бѣше отъ книга.

А Митко мислѣше за друго.

— Тази година нали и у насъ ще дойде, бе мамо?

— Ще дойде, ще дойде, детето ми.

— А презъ другитѣ години защо не дойде?

— Голѣмъ е този градъ, детето ми, а Дѣдо Коледа е старъ и товарътъ му е тежъкъ. Докато обиколи всичкитѣ къщи и докато наближи нашата — съмва се, и дѣдо Коледа отново си отива на небето.

— А като дойде, нали и за мене ще остави подарѣци като на другитѣ деца?... Тѣ всичкитѣ миналата година имаха, само азъ нѣмахъ... И колко ми бѣше мѣчно...

— Ще ти остави, детето ми... все хубави подарѣци.